

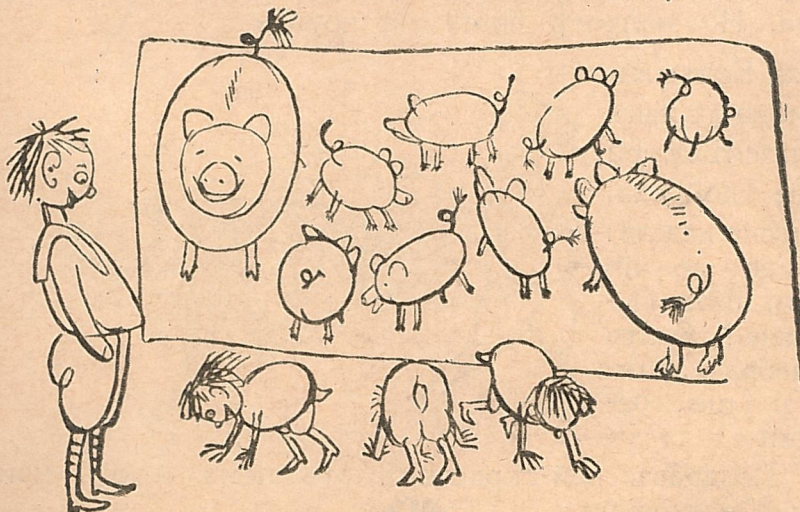
На пазаръ замина баба Цоцолана. И въ къщи, Смѣхурко, твоятъ Патиланчо господаръ остана.

Припнаха къмъ мене малкитѣ играчи и викнаха всички:

— Бате Патилане, да идемъ на двора. Да не си катъ Баба. Не казвай: „Не може“. Като сме мънички, ний не сме ли хора! Я вижъ какво слънце грѣ вънъ на двора! — Азъ не се почудихъ и викнахъ веднага:

— Азъ тукъ сега сѣдя! Може, деца, може! Ще търпимъ юнашки, ако баба после ни добре наложи!

И безъ да се бавимъ припнахме на двора. А тамъ друго искатъ мойтѣ славни хора:

— Бате Патилане, живѣ и здравъ бжди ни! Кажу,